

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 588/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prvým výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2018 doručená sťažnosť ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harakálom, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prvým výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania (ďalej len „napadnutá časť prvého výroku rozsudku z 29. mája 2018“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 134/2014 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti Komunálnej poisťovni, a. s. (ďalej len „žalovaná“), domáhala náhrady škody za ublíženie na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia. Sťažovateľka sa žalobou proti žalovanej domáhala náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 26 726 €, pričom vychádzala z lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia z 31. júla 2013 vypracovaného

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 134/2014 z 1. decembra 2016 zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 7 910,40 € s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, pričom žalovanej ani sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Pri určovaní výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia okresný súd vychádzal zo znaleckého posudku

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018 bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 134/2014 z 1. decembra 2016 vo výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, a vo výroku o náhrade trov konania potvrdený ako vecne správny.

Napadnutým uznesením krajského súdu bolo ako vecne správne potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 13 C 134/2014 z 1. decembra 2016, ktorým okresný súd rozhodol, že

štát má nárok na náhradu trov konania od sťažovateľky v sume 6,50 € z titulu zaplateného svedočného.

Podľa sťažovateľky sú napadnutá časť prvého výroku rozsudku z 29. mája 2018 a napadnuté uznesenie krajského súdu nesprávne, keďže krajský súd nerešpektoval základné princípy Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Sťažovateľka zdôrazňuje, že úprava náhrady trov konania v Civilnom sporovom poriadku *„vychádza z princípu zohľadňovania úspechu strany v civilnom spore. Samotný úspech strany v konaní však nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti... či nezávisela výška plnenia od odborných znalostí a bola určená na základe znaleckého posudku. Pri mechanickom prístupe k hodnoteniu úspechu v konaní totiž veľmi jednoducho môže dôjsť k porušeniu základného princípu, na ktorom stojí civilné sporové konanie a ktorý je vyjadrený v článku 2 Civilného sporového poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia totiž ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná.“*

Na tomto podklade je podľa sťažovateľa nevyhnutné, aby § 255 ods. 1 CSP bolo vykladané v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania a zohľadňovalo najmä kritérium spravodlivosti.

Sťažovateľka tvrdí, že pokiaľ v konaní pred všeobecnými súdmi preukázala dôvodnosť výšky uplatneného nároku predložením lekárskeho posudku, pričom na jeho podklade vyčíslila výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, nemôže byť na jej ťarchu to, že v priebehu konania bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý určil nižšie bodové hodnotenie, čo malo vplyv aj na výšku v konečnom dôsledku priznanej náhrady.

Podľa argumentácie sťažovateľky aj keď súčasná právna úprava výslovne neumožňuje, tak ako to bolo v prípade právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku [§ 142 ods. 3 OSP; (ďalej aj „OSP“)], priznanie náhrady trov konania v plnej

výške aj v prípade, že žalobcovi nebol priznaný nárok v celej uplatnenej výške, avšak určenie výšky tohto nároku záviselo od znaleckého dokazovania alebo od úvahy súdu, uvedený princíp má byť podľa sťažovateľky aj podľa nových procesných pravidiel uplatňovaný na základe interpretácie všeobecného ustanovenia § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP.

Na podporu svojho názoru sťažovateľka poukazuje na rozhodnutia všeobecných súdov (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 99/2017 z 31. marca 2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 125/2017 zo 14. marca 2018 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 191/2017 z 13. decembra 2017), z ktorých podľa jej názoru vyplýva, že žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť ním uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného, pretože ho nemožno *ad absurdum* zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je nevyhnutné žalobcu považovať za plne procesne úspešného, keďže mal úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia vyplývajúca z toho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

Pokiaľ krajský súd postupoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania v rozpore s už uvedenými závermi, zasiahol podľa sťažovateľky do jej základného práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom, keďže ju zaťažil zodpovednosťou za okolnosti, ktoré nemohla predvídať.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutou časťou prvého výroku rozsudku z 29. mája 2018 a napadnutým uznesením krajského súdu, citované rozhodnutia krajského súdu v zodpovedajúcich častiach zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná úhradu trov konania v sume 390,50 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať

sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutou časťou prvého výroku rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 94/2017 z 29. mája 2018 a napadnutým uznesením krajského súdu, teda pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

V sťažnosti opakuje argumentáciu, ktorou spochybňovala rozhodnutia prvostupňového súdu o náhrade trov konania v rámci odvolacieho konania, pričom v podstatnom namieta, že aj s prihliadnutím na novú procesnú úpravu obsiahnutú v Civilnom sporovom poriadku je nevyhnutné žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť ním uplatneného nároku, považovať za plne procesne úspešného, keďže mal úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia vyplývajúca z toho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu alebo znaleckého posudku.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru vo svojej doterajšej judikatúre opakovane pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (IV. ÚS 195/07), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti v prvom rade poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Keďže sťažovateľka napáda rozhodnutia krajského súdu o (ne)priznaní náhrady trov konania, ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania a ústavný súd preto iba celkom

výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd si dovoľuje zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania. (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Keďže sťažovateľka spochybňuje predovšetkým výklad príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ústavný súd v tomto kontexte považuje za potrebné zdôrazniť, že v zásade všeobecný súd je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov a v nich obsiahnutých právnych noriem, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí však byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

O arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie všeobecného súdu by mohlo ísť iba v prípade, ak by bolo založené na zrejmom a neopodstatnenom vybočení zo štandardov výkladu práva, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne rešpektované, a jeho východiskom by bola nepredvídateľná interpretačná svojvôľa. K takémuto zjavnému aplikačnému excesu, spôsobilému založiť porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, však podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci v konaní krajského súdu nedošlo.

K tomuto názoru ústavný súd dospel vychádzajúc z relevantnej časti odôvodnenia k napadnutej časti prvého výroku rozsudku krajského súdu z 29. mája 2018, v ktorej krajský súd konštatoval:

„... že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú to dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu sporu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy

nahradiť protistrane. Aplikácia ustanovenia § 257 musí zodpovedať osobitným okolnostiam, konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Vyžaduje sa kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom konania, alebo charakterom procesnej situácie. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala podanou žalobou náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia voči žalovanej KOMUNÁLNEJ poisťovni, a. s., pričom žiadala, aby žalovanej bola uložená povinnosť z uvedeného titulu zaplatiť žalobkyňi sumu 26.726,- Eur. Vo veci samej jej meritórnym rozhodnutím, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica bola priznaná suma 7.910,4 Eur a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ by súd konajúci vo veci vychádzal striktne zo zásady úspechu v konaní, musel by konštatovať väčšinový neúspech žalobkyne v konaní (žalovaných 26.726,- Eur a priznaných 7.910,4 Eur) a v tom dôsledku by bolo v zmysle § 255 ods. 2 namieste uloženie povinnosti náhrady trov konania práve žalobkyne ako z väčšej časti neúspešnej sporovej strane, avšak práve vzhľadom na dôvody, na ktoré poukázal súd prvej inštancie a síce, že výsledok konania, prisúdená suma žalobkyňi rozsudkom vo veci samej závisela výlučne od odborného posúdenia. Súd prvej inštancie správne nepostupoval v zmysle zásady procesného úspechu v konaní, ale v uvedenom charaktere konania a okolnostiach v prejednávanej veci vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd sa s uvedeným záverom stotožňuje a rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny i vo výroku o náhrade trov konania (ktorým súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal).“

V napadnutom uznesení krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že štát má nárok na náhradu trov konania od sťažovateľky v celom rozsahu v sume 6,50 €, krajský súd zdôraznil:

„V uvedenom konaní sú pre rozhodnutie o trovách štátu vzniknutých titulom svedočného dané dva rozhodujúce dôvody, ktoré vzhliadol i odvolací súd, a síce čiastočný

úspech žalobkyne vo veci, ktorá sa vo veci samej žalobou domáhala zaplatenia sumy 26.726,- Eur (titulom náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia), pričom rozhodnutím vo veci samej jej bolo okresným súdom priznaná suma 7.910,40 Eur.

Zároveň je prioritne potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že svedok vyslúchnutý v konaní, ktorý si náklady v súvislosti s dostavením sa na pojednávanie (svedočné) uplatnil, bol svedok navrhnutý práve žalobkyňou, hoci okolnosti rozhodujúce pre posúdenie samotného nároku na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vyplývali z listinných dôkazov obsiahnutých v spise. Možno tak konštatovať, že žalobkyňa procesne zavinila trovy konania vzniknuté v súvislosti s výsluchom svedka [REDACTED]. Z uvedených dôvodov je na mieste postup súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o uložení povinnosti žalobkyne zaplatiť trovy štátu, ktoré boli uhradené z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Banská Bystrica. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.“

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017

v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok neobsahuje *expressis verbis* ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 OSP (aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia), ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* k ustanoveniu § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok výslovne nestanovuje možnosť priznania plnej náhrady trov konania strane sporu majúcej vo veci úspech len čiastočný, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

Podľa novej úpravy jediná možnosť prelomenia zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania je vyjadrená v § 257 CSP (v zásade obdobná úprava ako pôvodná úprava v § 150 ods. 1 OSP), pričom už vo formulácii predmetného ustanovenia je *expressis verbis* vyjadrená požiadavka výnimočnosti jeho aplikácie v nadväznosti na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Pokiaľ sťažovateľka svojou zásadnou argumentáciou namieta, že bolo povinnosťou krajského súdu považovať ju za plne úspešnú stranu sporu a priznať jej plnú náhradu trov konania, keďže v konkrétnych okolnostiach veci rozhodnutie o výške plnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia záviselo od znaleckého posudku, teda od okolností, ktoré nemohla predvídať, ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 690/2017, v ktorom vyhodnotil ako ústavne udržateľný názor všeobecného súdu o tom, že zásadu úspechu treba podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku.

Vychádzajúc z už uvedeného a s prihliadnutím na komplexnosť novej procesnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku, namietaná nesprávnosť záverov krajského súdu vo vzťahu k zásadnej odvolacej námietke týkajúcej sa rozhodovania

o trovách konania podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky procesného excesu, ktorý by mohol zakladať zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Ústavný súd zdôrazňuje, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Vzhľadom na posudzovaný predmet napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutej časti prvého výroku rozsudku krajského súdu z 29. mája 2018 by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch vyslovených v napadnutých rozhodnutiach krajského súdu, ktorý by bol v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania; v okolnostiach posudzovanej veci však podľa názoru ústavného súdu k takémuto excesu nedošlo.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutou časťou prvého výroku rozsudku krajského súdu z 29. mája 2018 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018